

BUTIKOVKY

JANA SOBÍŠKOVÁ

● — pointa

Butikovky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Jana Sobíšková

Butikovky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● ■ pointa

BUTIKOVKY

BUTIKOVKY

JANA SOBÍŠKOVÁ

copyright © Jana Sobišková
ilustrace © Markéta Tunková

ISBN tištěné verze 978-80-7650-134-8
ISBN e-knihy 978-80-7650-135-5 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7650-136-2 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7650-137-9 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

*Věnováno mé milované mamince, s poděkováním
za nekonečnou lásku, pomoc a podporu.*

Potřebujete ke kabele Vespu?

Navštivte www.k2moto.cz

jednička na trhu s motocykly

BUTIKOVKY

„Gde vesna?!“ zafuní ruská dáma zachumlaná v norkovém kožichu, s obrovskou vitonkou přes rameno.

Venku právě mrzne tak, že za prosklenými zdmi terminálu se odmrazují letadla, aby se *gaspadina* vůbec mohla vrátit do vlasti, a tak není divu, že volá po jaru...

„Už je za dveřma,“ konejšila bych ji ještě nedávno – a pak bych o tom filozfovala. Že může mít prachů, kolik chce, ale jaro si nekoupí... Zatímco ona by hledala ty dveře.

Protože ho koupit přišla. Sem k nám. A já to mám SAKRA vědět, že jarem myslí *jarní kolekci*. Protože jsem prodavačka v luxusním módním butiku, a ne nějaká *filozofická knihovnice!* – jak mi vždy důrazně připomíná šéfová.

Všechno začalo před několika lety, když Justýna získala post manažerky v nově otevřeném butiku na letišti. Sehnala prodavačky, celý to rozjela a splnila si sen. Svět módy, to je její gusto. Zato já nemám obchodního ducha a v módě se nevyznám. Jsem spíš ta filozofická knihovnice. Tak rozdílné sestry aby člověk pohledal. Přesto ji napadlo...

„Dám ti brigádu! Co ty na to? Ta se ti při mateřský hodí!“

A že mi všechno ukáže, nic na tom není. A když nebudou kšefty, můžu bejt na netu, povídala. A tak jsme si plácly.

KRÁLÍCI V ŘÍŠI DIVŮ

Justýna mi nejprve udělala školicí den. Ono to totiž není jen tak, přijít si a hned prodávat. Zrovna módu! (*A helemese, už to z ní leze...*) Učila mě pracovat s kasou a předváděla druhy materiálů.

Prý je taky nezbytné, abych se vyznala mezi všemi těmi regály...

Hned zkraje mě postavila před konzolu s visícím oblečením a řekla, že to je ŠTENDR. A pak mě vyzvala, ať jí ukážu, kde začíná a končí jeden LÚK.

Koukala jsem na ni a ona se rozesmála. Ale jen na chvíli. Hned znovu zvážněla, aby mi vysvětlila, že není JEDNO, kam třeba TENHLE svetr pověsím.

Má svý místo! Za kabátem a před košilí. A ví to jistě, protože ji to naučili v Itálii.

Jeden *look* znamená kombinaci všech ladících kousků, které si žena oblékne v jednom outfitu. (Jenže pro mě bylo tenkrát i slovo OUTFIT ruskou vesnicí.) Pořadí oblečků na štendru, tedy ten *look*, začíná tím, co se obléká až navrch, tedy kabátem nebo bundou, a pokračuje svetrem, tričkem, kalhotami či sukní...

„Vždyť to takhle nikde nevidám!“ namítala jsem.

„Taky nenakupuješ v Pařížský!“

„A proč by vadilo, kdyby se začínalo košilí? A kdyby se *lúku* říkalo třeba souprava?“

Nebo co kdybychom se my tady v Čechách na lúky vysraly a navěsily to tam třeba podle barev?

Nic. Šéfka mi dál zaníceně kladla na srdce tahle pravidla uspořádání obchodu, kde zkrátka všechno má své místo a právě TADY to nevisí jen tak, pro srandu králíkům, jak v závěru dodala.

Když mi pak představovala jednotlivé materiály, nechyběl ani králík.

Připadala jsem si jak v říši divů, obzvlášť když vešla nějaká madam, aby utratila nehoráznou sumu za něco, co by jinde sehnala taky, navíc za setinu ceny.

Jenže tady jde o značku! To jsem se naučila hned první den. Jen mi vrtalo hlavou proč.

Když mě pak Justa začala učit rusky, sebrala jsem se a odešla na kafe. Bylo toho na mě moc: kasa, *lúky*, fifyleny... Ještěže všechno tohle bláznění kolem značek a módy mě odjakživa mýjelo. Nosím si své laciné kousky bez nášivek a doma navlíknu pohodlné tepláky. Večer sebou plácnu na gauč a nic mi nechybí. Už jsem zas ve svém nemódním mateřském světě.

Jenže potom zapnu počítač a první, co na mě z internetu vyskočí, je jakýsi citát:

„Ženy, které nejsou pyšné na své šaty, bývají pyšné na to, že nejsou pyšné na své šaty.“

Pche. Asi veršotepec z Pařížský!

VYGUMUJ SI MOZEK!

Mám za sebou druhou zaškolovací lekci v obchodě s drahou značkovou módou.

A přestože jsem k té práci už přičichla a orientovala se líp než poprvé (i když Justýna si to teda nemyslí), nepřestávají mě udivovat manýry bohatých dam.

Justa mě školila na praktickém příkladu – vžila se do role zákaznice, a to prý typické, aby otestovala mou odolnost vůči ignoraci, aroganci a snobství. *Kdo to sem proboha chodí?!*

Vešla a neodpověděla mi pozdrav.

„Dobrý den!“ zopakovala jsem hlasitěji. Koukala na mě spatra a ušklíbla se.

Mou nabídku pomoci arogantně odmítla, a tak jsem si šla sednout za kasu. CHYBA!

„Musíš po chvíli přijít zas!“ vtoukala mi do hlavy, „a za kasou se nikdy nesedí!“

Což je teda zajímavý sdělení. Asi budu pak na netu vestoje, ne?

Takže jsem k ní znovu šla. A ona po mně hodila svetr, že si ho míní vyzkoušet.

Tak proč ho hází mně???

„Máš mi ho rozepnout a pomoct mi do něj!“ sykla.

„Víš co? Já jdu pryč!“ Otočila jsem se k odchodu, ale Justa mě zadržela. Prý to půjde. Já potřebuju peníze, ona lidi... No tak...

Rozeplula jsem titěrné knoflíčky na růžovém svetříku a podržela ho za jejími zády, aby se do něj milostivě nasoukala.

„Ten je mi malej, co myslíte?“ prohlížela se v zrcadle.

„Nemyslím.“

„Je mi fakt malej, dalas mi špatnou velikost!“ cepovala mě ségra.

„Vybrala sis ho sama!“ namítla jsem.

„TY máš vybrat to správný číslo!“ hodila mi svetr na hlavu. Načež jsem vykřikla: „Odcházím!“

„Počkej, do toho se dostaneš!“ tahala mě zpátky.

„Ok... Tak jakou máte velikost?“

„Na to se nikdy neptej!“ byla hned zas v ráži.

???

„No, ty máš tu velikost poznat!“ uvedla ten šokující zákaz na pravou míru... *šokujícím příkazem.*

„Á! Takže – emko?“ zkusila jsem to.

„Musíš tipnout o číslo menší, abys mi zalichotila!“ radila mi bokem.

„Máte jistě esko, že ano?“

„Kdepak, emko!“ uculila se polichocně.

„Hele, na tohle já nemám...“

„Máš! Vygumuj si mozek a pokračujem!“

Na chvíli jsem schovala obličej do dlaní. Připadala jsem si jako dvorní šašek své sestry. Ale dobrá, je to jenom hra a ona ségra, co mě školí.

V komínku svetříků jsem vyhledala velikost MEDIUM.

Když jsem ho pak celý rozepnula, moje fiktivní zákaznice si usmyslela, že se jí vlastně nelíbí barva.

„Máte i jinou?“ zeptala se mě.

„Nevím,“ rozhlížela jsem se.

„To do prdele musíš vědět!“

„Tak já se vám podívám.“

„Tohle jí nesmíš říct! Máš říct, že máte ještě zelenej!“

„Tak máme ještě zelený!“ opakovala jsem odevzdaně.

„Tak já zkusím radši ten.“ Ségra-zákaznice se elegantně přesunula k jinému regálu, zatímco na tom prvním zůstaly ležet dva rozepnuté svetry.

Začala jsem je zapínat, že je nejdřív složím, aby tam nezůstal nepořádek.

„Na to se teď vyser, to si uděláš potom!“ rozkázala mi noblesní dáma, „pojď mi rozepnout tenhle!“

„Jdu, ale domů!“

„Né, obrň se!“ hecovala mě.

„Tak mi dej nějaký brnění!“ vzdychla jsem.

„To tu bohužel nevedem!“ odpověděla mi usměvavá prodavačka, v níž se Justýna kvapem transformovala.

Znáte ten pocit, že jste někde, kde to není pro vás? Že je to omyl? Ale už je pozdě s tím něco dělat?

Připravila jsem zelený svetřík a pomohla jí do něj, načež se *fflenu* začala nanovo prohlížet v zrcadle.

„Nemám nějaký krátký rukávy?“

„Docela jo,“ musela jsem uznat.

„To mi nesmíš říct! Nemám a hotovo!“

„Tak nemáš,“ otírala jsem si rukou čelo.

„Ujisti mě o tom!“ (*Možná ještě není pozdě...*)